

Една нощ на нашето бебе неочаквано му се прииска да види планетата на своите родители. Лола получи родилни болки. За щастие имахме още някакви пари за такси до болницата. Там се обръщаха към Лола на "ти" и я овиквах да не плаче, защото не била първата жена, която ражда. За мене беше първата, но си мълчах. Не й позволих да вземе своята нощница. Такъв бил редът. Бюрократското безумие значи не е привилегия само на стария ЗУКИД. Среща се навсякъде! Навлякоха й дълга сива нощница, подобна на затворническа, без нито едно копче. Поведоха я нанякъде по коридора, в свят, където мъжете вече нямат достъп. Изведнъж се почувствах страшно самотен. Боже, ако стане някое нещастие, направи така, че и аз да умра! Почти намразих детето, което трябва толкова да измъчва Лола. Бебето още не познавах – обичах Лола.

Всеки ден отивах под прозорците на родилното и разговарях с нея с пръсти и ръкомахалия като смахнат глухоням. Стаята й, както ми казаха, се намирала на четвъртия етаж. На седмия ден от тази смешна пантомима, в която, като Пиеро, с часове показвах какво ми се е случило в службата и описвах новата ни квартира (от старата междуременно ни бяха изхвърлили), открих, че това било някаква друга жена. Лолините прозорци гледали към парка, от другата страна на сградата. Беше плакала, че не идвам под прозорците като другите татковци.

Най-после носех в, шепи нещо мъничко, розово и меко като пудриера. Обзе ме панически страх пред отговорността. Това мъничко, розово и меко като пудриера същество ме държеше в своята власт по-здраво от ЗУКИД. Лола можеше и сама да се грижи за себе си, да си намери друг мъж, но на това бебе бях баща само аз и никой друг. Беше съвсем без-

помощно и напълно зависеше от мене и от способността ми да му дам закрила в този безсърдечен град, където се бореха отчаяно толкова ловки и силни мъже. Стори ми се, че нямам абсолютно никакъв шанс да издържа в тази неравностойна борба. Не знам дали новородените изобщо виждат, но ми се струваше, че нашето ме гледа с любопитство и доверие, независимо от това, че от родилното я отнасяхме под чужд покрив, с тролейбус, защото нямахме пари за такси. Стояхме най-отзад и измисляхме имена за нашето момиченце. При Автокомандата решихме да се казва Оливера. Взирахме се в малката Оли и не забелязахме, че ни следва ново зелено "волво". Старият Зец ни следваше по петите, за да открие нашата землянка. Идваше да ни предложи помощ. Лола отказа, но все пак му позволи да подаде на Оли малкия си пръст, който тя стисна веднъж завинаги. Ако тогава бях по-умен и по-малко твърдоглав, романът ми щеше да завърши щастливо на това място. Старият Зец ме помоли да го изпратя, за да разговаряме като двама мъже, които обичат една и съща жена. Кич. Влязох в колата и той през целия път до къщата си на булевард "Революция" говореше, говореше, говореше... Предложи ми да се преместя в неговата адвокатска кантора. Естествено, отказах. Стигнахме и аз слязох от колата. Това се казва изпращане; връщах се два часа пеша, защото бях забравил да си взема пари за тролейбуса. Впрочем, куриерската ми длъжност предполага дълго ходене пеш като духовна дисциплина. Размишлявах върху мотивите на стария Зец. Какво го беше подтикнало към тази стъпка? Любов към нас ли? Сигурно не! По-вероятно е, че се е боял от лошото обществено мнение, на което открай време много държеше. Все пак, защо да му се сърдя? Човекът искаше да ми помогне.

Само че никой вече не можеше да ми помогне.

